

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

NUTARTIS LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2013 m. kovo 19 d.
Vilnius

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo išplėstinė teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Laimės Baltrūnaitės, Anatolijaus Baranovo, Irmanto Jarukaičio (pranešėjas), Ričardo Piličiausko (kolegijos pirmininkas), Virginijos Volskienės, sekretoriaujant Rasai Kubickienei, dalyvaujant Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos atstovui Modestui Važnevičiui, viešame teismo posėdyje išnagrinėjo administracinę bylą pagal pareiškėjo Vilniaus apygardos teismo prašymą ištirti Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakymu Nr. 3D-70 patvirtintos Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties 5.1 punkto atitiktį Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.251 straipsnio 1 daliai, Lietuvos Respublikos atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymo 3 ir 4 straipsniams ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2003 m. birželio 4 d. nutarimo Nr. 726 „Dėl tipinių pieno pirkimo–pardavimo sutarties sąlygų patvirtinimo“ 3 punktui.

Išplėstinė teisėjų kolegija

n u s t a t ė:

I.

Pareiškėjas Vilniaus apygardos teismas 2012 m. liepos 20 d. nutartimi kreipėsi į Lietuvos vyriausiąjį administracinį teismą, prašydamas ištirti, ar Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakymu Nr. 3D-70 patvirtintos Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties (toliau – ir Pavyzdinė grūdų pirkimo–pardavimo sutartis) 5.1 punktas atitinka Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – ir Civilinis kodeksas, CK) 6.251 straipsnio 1 dalį, Lietuvos Respublikos atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymo (toliau – ir Atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymas) 3 ir 4 straipsnius ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2003 m. birželio 4 d. nutarimo Nr. 726 „Dėl tipinių pieno pirkimo–pardavimo sutarties sąlygų patvirtinimo“ 3 punktą.

Pareiškėjas nurodė, kad ieškovas civilinėje byloje UAB „Agrorodeo“ pareiškė ieškinį atsakovui ūkininkui G. S. dėl 154 025,11 Lt nuostolių atlyginimo, 6 procentų dydžio metinių

palūkanų už priteistą sumą nuo bylos iškėlimo teisme iki teismo sprendimo visiško įvykdymo priteisimo dėl to, kad atsakovas neįvykdė ieškovo ir atsakovo sudarytos 2010 m. vasario 19 d. Grūdų pirkimo–pardavimo sutarties Nr. IS10/1/8. Pagal minėtą sutartį atsakovas įsipareigojo iki 2010 m. rugsėjo 15 d. pristatyti ieškovui 500 tonų II klasės kviečių, kurių vienos tonos kaina be PVM buvo nustatyta 380 Lt (bendra sutarties kaina su PVM yra 229 900 Lt), o ieškovas įsipareigojo atsiskaityti už pristatytus kviečius pagal sutartį. Dėl atsakovo sutarties nevykdymo ieškovas patyrė 154 025, 11 Lt nuostolių, kuriuos sudaro kainų skirtumas tarp ginčo sutartyje numatytos kviečių kainos ir kainos, už kurią ieškovas vėliau kviečius pirko iš kitų tiekėjų rinkoje galiojančiomis kainomis. Atsakovas ir jo atstovai, atsikirdami į ieškovo ieškinį dėl nuostolių priteisimo, nurodo, jog šalių sudarytos 2010 m. vasario 19 d. Grūdų pirkimo–pardavimo sutarties 5.3.2. punktas prieštarauja imperatyviai įstatymo normai – Žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakymu Nr. 3D-70 patvirtintos Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties 5.1. punktui, kuris numato vienintelę pardavėjo atsakomybės rūšį – baudą procentais nuo nepateikto grūdų kiekio vertės. Atsakovo teigimu, Atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymas, pavesdamas Vyriausybei ar jos įgaliotai institucijai nustatyti tipines žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo sutarties sąlygas, leido Vyriausybei ar jos įgaliotai institucijai (šiuo atveju žemės ūkio ministrui) nustatyti tik tokią pardavėjo atsakomybės už sutarties nevykdymą sąlygą, kuri yra išdėstyta Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties 5.1. punkte, todėl kitokia atsakomybė, taip pat ir visiškas nuostolių atlyginimas, yra negalima. Ieškovo atstovas teismo posėdžio metu pareiškė prašymą sustabdyti civilinę bylą ir kreiptis į Lietuvos vyriausiąjį administracinį teismą su prašymu ištirti Žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakymu Nr. 3D-70 (2006 m. birželio 19 d. įsakymo Nr. 3D-256 redakcija) patvirtintos Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties normų teisėtumą. Ieškovas pateikia šiuos pagrindinius argumentus, kuriais remiasi Vilniaus apygardos teismas, kreipdamasis į Lietuvos vyriausiąjį administracinį teismą:

1. Pabrėžia visiško nuostolių atlyginimo principo svarbą ir pažymi, kad Atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatyme šalių atsakomybė nėra ribojama. Šio įstatymo 10 straipsnyje yra nustatyta, kad žemės ūkio produkcijos pirkėjai ir pardavėjai, taip pat bankai, pažeidę šio įstatymo reikalavimus, atsako Lietuvos Respublikos įstatymų nustatyta tvarka. Tad grūdų pardavėjui (kaip ir pirkėjui) už sutartinių įsipareigojimų nevykdymą ar netinkamą vykdymą turi būti taikomas CK 6.251 straipsnio 1 dalyje įtvirtintas visiško nuostolių atlyginimo principas, ir jų atsakomybė nėra ribojama. Šalys sudarytose grūdų pirkimo–pardavimo sutartyse gali laisvai susitarti dėl atsakomybės už sutarčių nevykdymą ar netinkamą vykdymą sąlygų, taip pat ir dėl visiško nuostolių atlyginimo.

2. Remiasi Atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymo 3, 4 straipsniais, teigia, kad šis įstatymas nedetalizuoja ir konkrečiai nereglamentuoja šalių atsakomybės už žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo sutartyje nustatytų sąlygų nevykdymą.

3. Remiasi Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos 1999 m. spalio 5 d. aiškinamuoju raštu Nr. P-2047, teikiant Atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymo projektą, ir teigia, kad teikiant įstatymo projektą neturėta tikslo šiame įstatyme nustatyti ribotą šalių atsakomybę už sutartinių įsipareigojimų nevykdymą, todėl įstatymo leidėjai neturėjo tikslo deleguoti Vyriausybei teisę nustatyti ribotą sutarties šalių atsakomybę.

4. Atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymo 4 straipsnyje įtvirtintas pavedimas Vyriausybei ar jos įgaliotai institucijai nustatyti tipines žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo sutarties sąlygas, numatant šalių atsakomybę už žemės ūkio pirkimo–pardavimo sutartyje nustatytų sutarties sąlygų nevykdymą, nereiškia, kad Vyriausybė ar jos įgaliota institucija gali nustatyti kitokį nuostolių atlyginimo principą, nei įtvirtintas CK 6.251 straipsnio 1 dalies normoje, nes ribotos atsakomybės principas, kaip numatyta šioje normoje, gali būti nustatytas tik įstatymu. Todėl jo nustatymas kitokiu teisės aktu prieštarautų minėtai Civilinio kodekso normai.

5. Atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatyme įtvirtintas pavedimas Vyriausybei ar jos įgaliotai institucijai nustatyti tipines žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo sutarties sąlygas gali būti suprantamas ir aiškinamas tik taip, kad Vyriausybė ar jos įgaliota institucija galėjo nustatyti tipines žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo sutarties sąlygas, neviršydama įstatymų normų reikalavimų ir jų nepažeisdama. Vyriausybė yra įgaliota priimti teisės aktus, kuriais realizuojamos įstatymų normos, o ne sukuriamos naujos bendro pobūdžio taisyklės, kurios galėtų konkuruoti su įstatymo normomis. Vyriausybė negali duoti pavedimų kitai valdymo institucijai priimti teisės aktus (poįstatyminius aktus), kurie sukurtų taisykles, prieštaraujančias įstatymams ar net konkuruojančias su įstatymo normomis.

6. Tokia Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties nuostata prieštarauja ir Atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymo 3 ir 4 straipsniams bei Vyriausybės 2003 m. birželio 4 d. nutarimo Nr. 726 „Dėl tipinių pieno pirkimo–pardavimo sutarties sąlygų patvirtinimo“ 3 punktui, nes šiose teisės normose nėra pavesta Žemės ūkio ministerijai nustatyti ribotą grūdų pirkimo–pardavimo sutarties šalių atsakomybę. Valstybė gali užtikrinti minimalų žemės ūkio produkcijos gamintojų teisių ir teisėtų interesų apsaugos lygį produkcijos pirkimo–pardavimo sutartiniuose santykiuose su pirkėjais. Tačiau toks reglamentavimas gali būti įtvirtintas tik įstatymo normomis. Kitu atveju, tokio reglamentavimo aiškiai neišdėstant įstatymuose, įsivyratų teisinis neapibrėžtumas, įstatymų nesuderinamumas, būtų pažeisti konstituciniai ūkinės veiklos laisvės, įstatymų leidybos bei teisinio reguliavimo principai.

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas 2012 m. spalio 3 d. nutartimi priėmė pareiškėjo Vilniaus apygardos teismo prašymą dalyje dėl Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties 5.1 punkto atitikties Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.251 straipsnio 1 daliai, Lietuvos Respublikos atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymo 3 ir 4 straipsniams ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2003 m. birželio 4 d. nutarimo Nr. 726 „Dėl tipinių pieno pirkimo–pardavimo sutarties sąlygų patvirtinimo“ 3 punktui, ir atsisakė priimti prašymą dalyje dėl Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties 5.2 punkto atitikties toms pačioms teisės aktų normoms, nes iš bylos medžiagos matyti, kad Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties 5.2 punkto teisėtumo klausimas individualioje byloje nėra keliamas.

II.

Rengiant norminę administracinę bylą nagrinėti Lietuvos vyriausiajame administraciniame teisme, gautas atsakovo Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos atsiliepimas, grindžiamas šiais esminiais argumentais:

1. Žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo sutartys turi būti sudaromos vadovaujantis įstatymų, nutarimų ir kitų teisės aktų nuostatomis. Atsakovas remiasi Civilinio kodekso 6.154 straipsniu ir pažymi, jog Atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymo 4 straipsnio 4 dalyje yra numatyta, kad šalių atsakomybė už žemės ūkio pirkimo–pardavimo sutartyje nustatytą sutarties sąlygų nevykdymą yra tipinė sutarties sąlyga.

2. Pavyzdinė grūdų pirkimo–pardavimo sutartis yra pavyzdinė, t. y. skirta būti pavyzdžiu, o šalys, sudarydamos atitinkamas sutartis, turi vadovautis Lietuvos Respublikos teisės aktų reikalavimais. Atsižvelgdamas į tai, atsakovas mano, kad Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties nuostatos neprieštarauja jokiems teisės aktams.

Išplėstinė teisėjų kolegija

k o n s t a t u o j a:

III.

Nagrinėjamoje byloje keliamas klausimas dėl Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakymu Nr. 3D-70 patvirtintos Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties 5.1 punkto teisėtumo.

Atsižvelgiant į tai, kad būtent teisės aktų priskyrimas norminių teisės aktų grupei administracinių bylų teisenoje lemia jų teisėtumo tyrimo specialią procesinę formą ir kartu apibrėžia administracinių teismų kompetenciją tiriant konkretaus administracinio akto teisėtumą, išplėstinė teisėjų kolegija pažymi, kad pirmiausia turi būti įvertinta ginčijamo akto teisinė prigimtis. Taigi nagrinėjant šią norminę administracinę bylą svarbu atsakyti į klausimą, ar ginčijamas aktas yra norminio pobūdžio, t. y. ar atitinka norminio administracinio akto požymius.

Pagal Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo (2000 m. rugsėjo 19 d. įstatymo Nr. VIII–1927 redakcija) nuostatas, norminis administracinis aktas yra viena iš norminių teisės aktų rūšių (greta įstatymų ir kitų teisės aktų). Norminis teisės aktas yra teisės aktas, nustatantis elgesio taisykles, skirtas individualiais požymiais neapibūdintų subjektų grupei. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas yra pažymėjęs, kad daugelis Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 2 straipsnio 13 dalyje nurodytų požymių yra vertinamieji, todėl kiekvienu atveju teismui nustatant, ar aktas, dėl kurio teisėtumo į teismą kreipėsi atitinkamas subjektas, gali būti pripažintas norminiu administraciniu aktu, būtina išsiaiškinti akte įtvirtintų elgesio taisyklių pobūdį, subjektų ratą, kuriems taikomas aktas, aktą priėmusio subjekto statusą bei kitas akto priėmimo aplinkybes (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2006 m. kovo 16 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS⁴³⁸-78/2006, 2007 m. vasario 19 d. nutartis administracinėje byloje Nr. I⁴⁴⁴-01/2007, 2010 m. balandžio 6 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁴⁴⁴-1406/2010).

Teisės doktrinoje bei teismų praktikoje pripažįstama, kad norminiai teisės aktai – tai rašytine forma išreikšti teisėkūros subjektų sprendimai (oficialūs rašytiniai dokumentai), kuriuose yra teisės normų. Juose įtvirtinami bendro pobūdžio nurodymai tam tikrų visuomeninių santykių dalyviams, kurie orientuojami į ateitį ir numatyti taikyti daug kartų. Šie aktai adresuoti neapibrėžtam asmenų ratui arba adresuoti ratui asmenų, apibūdintų rūšiniais požymiais. Jie visada abstraktūs ir jungia tipinėmis, rūšinėmis savybėmis panašius visuomeninius santykius, toliau veikia po realizavimo individualiuose santykiuose ir konkrečių asmenų elgesyje. Teisės aktų priskyrimas norminių teisės aktų grupei apibūdina jų taikymo apimtį ir privalomumą (norminiai teisės aktai turi visuotinio privalomumo pobūdį) (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2003 m. kovo 24 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A⁵⁰²-63/2003, 2010 m. balandžio 6 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁴⁴⁴-1406/2010).

IV.

Vertindama šioje byloje kvestionuojamos Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties priskirtinumą norminiams administraciniams teisės aktams, išplėstinė teisėjų kolegija visų pirma atkreipia dėmesį į jos pavadinimą, kuris nurodo, jog ši sutartis yra pavyzdinė. Taip pat pažymėtina, jog Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakyme Nr. 3D-70 „Dėl žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo sutarčių“ nėra nurodytas teisinis šio įsakymo priėmimo pagrindas.

Analizuojant žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo teisinius santykius pažymėtina, kad Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas numato sutarčių sudarymo bendruosius principus, tačiau konkrečiai žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo teisinius santykius reglamentuoja Lietuvos Respublikos atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymas, kurio 3 straipsnis (2001 m. rugpjūčio 2 d. įstatymo Nr. IX-486 redakcija, vėliau reglamentavimas reikšmingai nekito) numato, jog „žemės ūkio produkcijos pirkėjas gali pirkti žemės ūkio produkciją tik sudaręs su žemės ūkio produkcijos pardavėju rašytinę žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo sutartį, kuri turi atitikti šio įstatymo 4 straipsnyje ir Vyriausybės arba jos įgaliotos institucijos nustatytas tipines sutarties sąlygas“. Taigi ši įstatymo norma kaip privalomas numato Vyriausybės arba jos įgaliotos institucijos nustatytas „tipines sutarties sąlygas“, tačiau ne „pavyzdinę sutartį“.

Išplėstinė teisėjų kolegija atkreipia dėmesį į tai, jog Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2003 m. birželio 4 d. nutarimo Nr. 726 „Dėl tipinių pieno pirkimo–pardavimo sutarties sąlygų patvirtinimo“ 3 punkte (2003 m. birželio 4 d. nutarimo Nr. 726 redakcija) nustatytas įgaliojimas Žemės ūkio ministerijai patvirtinti kitos žemės ūkio produkcijos tipines pirkimo–pardavimo sutarčių sąlygas, o ne pavyzdinę žemės ūkio produkcijos sutartį. Be to, Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2003 m. birželio 4 d. nutarimas Nr. 726 „Dėl tipinių pieno pirkimo–pardavimo sutarties sąlygų patvirtinimo“ buvo priimtas vėliau nei Žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakymu Nr. 3D-70 patvirtinta Pavyzdinė grūdų pirkimo–pardavimo sutartis, todėl nelaikytina, jog Pavyzdinė grūdų pirkimo–pardavimo sutartis buvo priimta įgyvendinant pirmiau minėtą Vyriausybės nutarimą. Žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakymo Nr. 3D-70 priėmimo metu galiojusio Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1999 m. gegužės 25 d. nutarimo Nr. 655 „Dėl tipinių žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo sutarčių“ 1 punktu Žemės ūkio ministerijai buvo pavesta patvirtinti ne pavyzdinę, bet tipinę žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo sutarties formą. Kaip minėta, Žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakyme Nr. 3D-70 nėra nurodoma, kokių teisės aktu remiantis priimtas šis aktas ir patvirtinta pavyzdinė grūdų pirkimo–pardavimo sutartis. Vadinasi, nėra pagrindo daryti išvadą, kad žemės ūkio ministras, priimdamas ginčijamą aktą, siekė įgyvendinti Lietuvos Respublikos atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymo, Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1999 m. gegužės 25 d. nutarimo Nr. 655 „Dėl tipinių žemės ūkio produkcijos pirkimo–pardavimo sutarčių“ ar Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2003 m. birželio 4 d. nutarimo Nr. 726 „Dėl tipinių pieno pirkimo–pardavimo sutarties sąlygų patvirtinimo“ nuostatas. Juolab kad žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakymo Nr. 3D-70 2 punkte (2004 m. gruodžio 23 d. įsakymo Nr. 3D-675 redakcija) nustatyta, jog sudarant sutartis reikia vadovautis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu (Žin., 2000, Nr. 74-2262), Lietuvos Respublikos atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymu (Žin., 1999, Nr. 102-2921), Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2000 m. balandžio 6 d. nutarimu Nr. 393 „Dėl atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją terminų“ (Žin., 2000, Nr. 30-835) ir kitais su sutarties objektu susijusiais galiojančiais teisės aktais. Atsakovas Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija atsiliepime bei teismo posėdyje taip pat nurodė, jog Pavyzdinė grūdų pirkimo–pardavimo sutartis yra skirta būti tik pavyzdžiu šalims.

Pažymėtina ir tai, kad nagrinėjamos grūdų pirkimo–pardavimo sutarties pavadinimas, kuriame vartojamas žodis „pavyzdinis“ yra svarbus požymis, nurodantis jos neprivalomą pobūdį. Lingvistiniu požiūriu žodis „pavyzdinis“ reiškia „teiktinas pavyzdžiu, sektinas“ (žr. Lietuvių kalbos žodynas (t. I–XX, 1941–2002): elektroninis variantas // <http://www.lkz.lt/startas.htm>), kitaip tariant, nebūtinai privalomas. Atkreiptinas dėmesys ir į Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties 6.1.1. punktą, kuris nustato, jog „sutartis, nesibaigus sutarties galiojimo terminui, gali būti papildyta, pakeista ar nutraukta tik rašytiniu šalių susitarimu“, taigi šalims sutartyje nustatyta teisė keisti bei pildyti visas sutarties sąlygas.

Atsižvelgdama į išdėstytus argumentus išplėstinė teisėjų kolegija daro išvadą, kad Pavyzdinė grūdų pirkimo–pardavimo sutartis yra tik pavyzdinio pobūdžio, nėra privaloma tokią

sutartį sudarančioms šalims, todėl Administracinių bylų teisenos įstatymo 2 straipsnio 13 dalies požiūriu nėra norminis administracinis teisės aktas. Nustačiusi, jog Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakymu Nr. 3D-70 patvirtinta Pavyzdinė grūdų pirkimo–pardavimo sutartis nėra norminis administracinis aktas, išplėstinė teisėjų kolegija nepasisakys dėl pareiškėjo prašyme bei atsiliepime į jį nurodytų argumentų, susijusių su šio akto atitiktimi aukštesnės galios teisės aktams. Dėl pirmiau nurodytos priežasties administracinė byla pagal pareiškėjo Vilniaus apygardos teismo prašymą ištirti, ar Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakymu Nr. 3D-70 patvirtintos Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties 5.1 punktas neprieštarauja Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.251 straipsnio 1 daliai, Lietuvos Respublikos atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymo 3 ir 4 straipsniams ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2003 m. birželio 4 d. nutarimo Nr. 726 „Dėl tipinių pieno pirkimo–pardavimo sutarties sąlygų patvirtinimo“ 3 punktui, nutrauktina.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 114 straipsnio 1 dalimi, 101 straipsnio 1 punktu išplėstinė teisėjų kolegija

n u t a r i a :

Administracinę bylą pagal pareiškėjo Vilniaus apygardos teismo prašymą ištirti, ar Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministro 2003 m. vasario 27 d. įsakymu Nr. 3D-70 patvirtintos Pavyzdinės grūdų pirkimo–pardavimo sutarties 5.1 punktas neprieštarauja Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.251 straipsnio 1 daliai, Lietuvos Respublikos atsiskaitymo už žemės ūkio produkciją įstatymo 3 ir 4 straipsniams ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2003 m. birželio 4 d. nutarimo Nr. 726 „Dėl tipinių pieno pirkimo–pardavimo sutarties sąlygų patvirtinimo“ 3 punktui, nutraukti.

Nutartis neskundžiama.

Teisėjai

Laimė Baltrūnaitė

Anatolijus Baranovas

Irmantas Jarukaitis

Ričardas Piličiauskas

Virginija Volskienė